

# РЕШЕНИЕ

№ 281

гр. София , 12.05.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ** в публично заседание на девети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия Цанова  
Членове: Христо Лазаров  
Николай С. Метанов

при участието на секретаря Диана В. Аначкова  
като разгледа докладваното от Николай С. Метанов Въззивно търговско дело  
№ 20201001002551 по описа за 2020 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 4903 от 19.03.2020г. по описа на Софийски апелативен съд /САС/, изпратена на САС с писмо изд.№ 64283 от 19.10.2020г., вх.№ 13294 от 21.10.2020г. на САС, подадена от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, срещу решение № 1577 от 27.02.2020г., постановено по гр.д.№7693/2019г. по описа на Софийски градски съд, гражданско отделение, I - 21 състав, с което е признато за установено по отношение на Ц. Е. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, ЕИК 831558413, „Еос Матрикс“ ООД, ЕИК 131001375, че Ц. Е. Ц. **не дължи на „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД гр. София и „Еос Матрикс“ ООД, гр.София сума от 30 337,50лв.,** представляващи 1/2 от сумата от 60 675 лева, ведно със законната лихва върху тази сума от 21.02.2008г. до окончателното изплащане; **сума от 2 158,17 лв.** законна лихва върху главницата от 30 337,50 лв. за периода от 08.08.2007г. до 20.02.2008г.; **сума от 1 143,88 лв.,** представляваща 1/2 от сумата от 2 287,76 лв. разноси в производството, за които суми е издаден въз основа на запис на заповед изпълнителен лист от 26.02.2008г. по гр.д.№ 5419/2008 г. на СРС и образувано изп. дело №20087810400293 на ЧСИ Г. Д. рег.№781, на основание изтекла погасителна давност, и „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, гр. София и „Еос Матрикс“ ООД, гр.София са осъдени да заплатят на Ц. Е. Ц. разноси в размер на 3 513,50 лв.

Въззивникът обжалва решението изцяло, като частично недопустимо, неправилно и

необосновано, по подробно изложени съображения, като иска да бъде отменено, да бъдат отхвърлени всички предявени иски, и му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв. В този смисъл е уточняваща молба от вх. №14231 от 11.11.2020г. по описа на САС.

Оспорва изводите на първоинстанционния съд, че са налице последиците на погасителната давност по отношение на процесното вземане.

Въз основа на изпълнителен лист и молба от банката и е образувано изпълнително дело № 293/2008г. по описа на Частен съдебен изпълнител Г. Д.. Съдът е приел, че последното изпълнително действие спрямо наследодателя на ищеца е от 20.03.2009г. и погасителната давност е изтекла на 20.03.2014г., с което въззивникът не е съгласен.

С ТР 2/2013 от 26.06.2015г. е отменено действието на Постановление № 3 от 18.11.1980г. на Пленума на ВС. Даденото с т.10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага от датата на обявяването му и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.

Към момента на образуване на изпълнителното дело в сила е Постановление на Пленума на Върховния съд на Народна Република България № 3 от 18.11.1980г., според което - „Погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.“, което губи силата си от отмяната му, чрез даването на ВКС на ново разрешение на правния въпрос, относно давността по ЗЗД. Новото разрешение на правния въпрос се прилага от момента на постановяването му. ТР 2/2015г. дава нов отговор на правния въпрос, относно давността по ЗЗД, като решението е обявено на 26.06.2015г., от който момент се прилагат новите постановки, обективирани в т.10 от ТР 2/2015г. на ВКС занапред, и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства.

Поддържа становището, че срокът, установен в чл.433, ал.1, т.8 ГПК, е преклузивен, а не давностен, и регламентира последиците при пълно бездействие на вискателя за горния срок по самото дело, а не спрямо един или друг от солидарните длъжници.

Съгласно споразумение с изх.№5781/20.03.2015г. Ц. Е. Ц. и Г. Е. Ц. признават задължението, произтичащо от Договор за банков кредит от 08.08.2007г. В чл.2 от същото е налице подробно индивидуализиране на задължението, което е предмет на споразумението и е уточнено, че за същото е образувано изп. дело №293/2008г.

Споразумението е представено и прието в хода на първоинстанционното производство, но не е обсъдено от съда при постановяване на съдебното решение.

Ищецът не оспорва, че е положил подписа си в представеното споразумение,

сключено с ответника, и е представил екземпляр от него на ЧСИ по изпълнителното дело, от което е видно: че е уведомен за смяната на кредитора; признал е задължението и се е съгласил да го разсрочи; давността е прекъсната на основание чл.116, б.,а“ ЗЗД.

С молба вх.№ 49118 от 05.06.2020г. по описа на САС „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, ЕИК 831558413, в качеството си на ответник, се е присъединил към подадената въззивна жалба от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, на основание чл.265, ал.1 ГПК.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК Ц. Е. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, е представил отговор на въззивната жалба, в който поддържа становището за неоснователност на същата, по подробно изложени съображения.

**Софийският апелативен съд, за да се произнесе, съобрази следното:**

С искова молба вх.№76353 от 11.06.2019г. по описа на Софийски градски съд Ц. Е. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, в качеството си на наследник на починалия длъжник Е. Ц. Ц., е предявил срещу „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, ЕИК 831558413, и „Еос Матрикс“ ООД, ЕИК 131001375, кумулативно обективно съединени иски:

1. иск с правно основание чл.439 ГПК, вр. с чл.110 ЗЗД, за недължимост на сума от 30 337,50 лв., 13 % лихва върху тази сума от 08.08.2007г. до 20.02.2008г. в размер на 2 158,17лв., ведно със законната лихва върху главницата от 30 337,50 лв. от 21.02.2008г. до окончателното изплащане, и разноси в размер на 1 143,88 лв., за които суми е издаден въз основа на запис на заповед изпълнителен лист от 26.02.2008г. по гр.д. №5419/2008г. на СРС и същите са предмет на изп.дело№20087810400293 по описа на на ЧСИ Г. Д., поради погасяване по давност на вземането спрямо авалиста Е. Ц. Ц., съответно спрямо ищеца като негов наследник, по записа на заповед, който е бил изпълнително основание.

2. предявен при условията на евентуалност иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД за признаване за установено, че запис на заповед, издаден на 08.08.2007г. с издател „ХРД“ ЕООД гр.София, сума от 60 675 лв., поемател „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД гр. София и авалисти Е. Ц. Ц., М. К. Й. и Н. А. Г., е нищожен.

3. при условията на евентуалност спрямо първия иск - установителен иск с правно основание чл.439, вр. с чл.124 ГПК и чл.99 ЗЗД, срещу „Еос Матрикс“ ООД за недължимост на сумите от 30 337,50 лв. - главница, ведно със законната лихва от 21.02.2008г. до окончателното изплащане, 2 125,31 лв. лихви и 1 143,88 лв., на основание липса на вземане в полза на този ответник, поради прехвърляне на вземане, различно от вземането, предмет на изпълнителния процес.

Ищецът е основал исковите си на твърдения, че в качеството си на наследник на Е. Ц. Ц. не дължи сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на запис на заповед, издаден като обезпечение на договор за банков кредит, тъй като:

1. Договор за банков кредит № 20483/08.08.2007г. е недействителен и баща му не дължи тези суми по следните съображения:

- не е подписан от него, тъй като през 2007г., той е изтърпявал наказание лишаване от свобода в СЦЗ;

- липсва идентичност между личните данни на баща му и данните, посочени за Е. Ц. Ц. в договора. Номерът на личната карта, посочен в договора за банков кредит не съответства на номера на личната карта на баща му;

- клаузата в договора в частта относно поемането на задължение от Е. Ц. като „солидарен длъжник“ е нищожна, тъй като липсва съгласие от баща му - Договорът за банков кредит не е подписан от Е. Ц..

- вземането по договора за банков кредит от 08.08.2007г. е погасено по давност.

В него е предвиден краен срок на погасяване на главното задължение 15.08.2012г. Не са налице данни, че кредитът не е обслужван от кредитополучателя „ХРД“ ЕООД, не са налице данни, че е настъпил падежа на главното задължение по договора за банков кредит, липсват и данни, че кредиторът „Райфайзен банк (България)“ ЕАД е предявил иск против длъжника, в случая кредитополучателя „ХРД“ ЕООД в течение на шест месеца след падежа на главното задължение, поради което отговорността на поръчителя Е. Ц. Ц. е погасена по давност по арг. от противното от чл. 147, ал. 1 ЗЗД.

2. Вискателят „Райфайзен банк (България)“ ЕАД след образуване на изпълнителното дело на 10.04.2008г. не е поискал извършване на изпълнителни действия срещу длъжника

Е. Ц., поради което и след изтичане на двугодишен срок от образуване на изпълнителното дело е настъпила перемпция на същото поради бездействие на вискателя „Райфайзен банк (България)“ ЕАД, настъпила на 10.04.2010г.

- приложимата в случая общата петгодишна погасителна давност е изтекла на 10.04.2013г.

- в случай ,че се приеме, че със запорно съобщение на ЧСИ изх.№ 02197/20.03.2009г е прекъсната давността, и е започнала нова давност, то тя е изтекла на 20.03.2014г.

- по изпълнителното дело, за длъжника Е. Ц., освен уведомление за наложен запор върху дружествени дялове, което не е връчено редовно, ЧСИ е направил искане до СУСО изх. № 09939/07.07.20 Юг. за предоставяне на информация по чл.74, ал.1, т.4 ДОПК за длъжниците Н. Г., Е. Ц. и М. Й.. Искането за предоставяне на справки от СУСО не представлява същинско изпълнително действие срещу длъжника Е. Ц. и не влияе на давността.

3. Записът на заповед е нищожен. Същият не е подписан от баща му и в него липсва

валидно изразено изявление от Е. Ц., че същият е авалирал задължението по

записа на заповед при условията, при които е поето. От записа на заповед е видно, че текстът

„Авалираме настоящото задължение, при условията, при които е поето“ е изготвено и

напечатано предварително (от банката), не представлява изявление на баща ми и не изхожда от него. Изявлението за авалиране е в множествено число и в никакъв случай не

представлява едностранно волеизявление от конкретен авалист - баща ми, за поемане на менителнично поръчителство, в случая от Е. Ц. Ц.. В записа на заповед

поемането на менителнично поръчителство не съответства на предвидената за това форма и

е недействително съгласно чл.485, ал. 2 ТЗ. Единственото изключение от този принцип на самостоятелност на авала е предвиден в чл. 485, ал. 2 in fine ТЗ, според който липсата на редовен от външна страна менителничен ефект е основание за недействителност и на задължението на авалиста. Това произтича от обстоятелството, че за разлика от поръчителството в гражданското право при авала един и същ документ материализира волеизявленията, които пораждат и обезпеченото и обезпечаващото задължение. Ето защо недостатъците във формата са едновременно основание за недействителност и на едното и на

другото задължение.

- записът на заповед не е предявен за плащане на лицето Е. Ц. Ц. в качеството му на авалист, поради което и за него не е възникнало надлежно задължение за плащане.

- към настоящия момент вземането по записа на заповед е погасено по давност, тъй като приложима е специалната погасителна давност по чл.531, ал.1 ТЗ, чието изтичане осъществява третият компонент при условията на бездействие на кредитора.

- погасено по давност е и вземането по изпълнителния лист, издаден въз основа на записа на заповед, тъй като освен направените справки и искания за такива, същински действия по събиране на задължението не са извършени от ЧСИ.

- в случай, че се приеме, че последното валидно изпълнително действие от ЧСИ е извършено на 20.03.2009г. с налагане на заповед върху дружествен дял от капитала на „Ибер комерс“ ЕООД на длъжника Е. Ц., то прекратяването на изпълнителното дело спрямо този длъжник поради бездействие на вискателя за период от две години е настъпило по силата на закона на 20.03.2011г., а общата погасителна петгодишна давност е настъпила на 20.03.2014г.

С молба от 27.09.2019г. ищецът е заявил, че поддържа твърдението си, че записът на заповед от 08.08.2007г. не е издаден като обезпечение на договор за банков кредит.

Това било видно от договор за цесия, сключен на 22.03.2013г. между ответника „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД като продавач и ответника „ЕОС МАТРИКС“ ООД като купувач. В т. 1.1 на § 1. Предмет на договора за цесия е посочено, че Продавачът продава и прехвърля на Купувача портфейл от вземания, произтичащи от договори за фирмени необезпечени кредити. В производството по гр.д.№5419/2008г. на СРС, 41 състав, по което е издаден изпълнителен лист от 26.02.2008г. в полза на първия ответник, също липсват данни записът на заповед от 08.08.2007г. да е издаден като обезпечение на конкретен договор за банков кредит. Такъв договор не се съдържа и по гр. д. № 5419/2008г. на СРС, 41 състав.

Ответникът „Райфайзен банк (България)“ ЕАД е оспорил предявените искове, като недопустими, евентуално неоснователни, по подробни изложени съображения в отговора на исковата молба.

Ответникът „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, е оспорил предявените искове, като неоснователни.

Твърди, че на 08.08.2007г. е сключен договор за банков кредит между „ХРД“ ЕООД, ЕИК 126087789 - кредитополучател, М. К. Й. - солидарен длъжник, Е. Ц. Ц. - солидарен длъжник и „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД.

На 22.02.2013г. е сключен договор за прехвърляне на вземания (цесия) между „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД - цедент, и „ЕОС Матрикс“ ЕООД - цесионер, по силата на който „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД прехвърлил на „ЕОС Матрикс“ ЕООД портфолио с необслужвани вземания, произтичащи от договори за кредити, сключени от цедента с физически лица. Предмет на посочения договор за цесия са и вземанията, предмет на настоящото производство, произтичащи от сключения договор за банков кредит от 08.08.2007г., т.е. кредитор по процесното вземане е „ЕОС Матрикс“ ЕООД.

За осъществяване правните последици на договора за цесия е достатъчно постигането на съгласие между цедента и цесионера, с оглед на това „ЕОС Матрикс“ ЕООД се явява кредитор от датата на сключването на договора за цесия. Видно от исковата молба и приложенията към нея, цесията е съобщена на ищеца и е породила действието си.

Между Ц. Е. Ц., Г. Е. Ц. и „ЕОС Матрикс“ ЕООД е сключено споразумение с изх. №5781/20.03.2015г., по силата на което Ц. Е. Ц. и Г. Е. Ц. признават задължението, произтичащо от договор за банков кредит от 08.08.2007г., както и е уговорено доброволно уреждане на отношенията между страните посредством разсрочване на дълга.

Необосновано е твърдението, че наследодателят на ищеца е изтърпявал наказание лишаване от свобода, тъй като видно от установеното по преписката пред СРП, не се е

намирал в място за изтърпяване на наказание лишаване от свобода по времето, когато е сключен договора за кредит.

Оспорването на положения подпис от страна на Е. Ц. е неоснователно. Видно от преписката пред СРП и изготвената експертна справка по нея, не е установено, че подписът не е положен от Ц.. Положените подписи в представените пълномощни се различават помежду си и не може да се направи обоснован извод относно липсата на автентичност на подписа, положен в договора за кредит.

Възраженията, касаещи предсрочната изискуемост и проведеното заповедно производство, са преклудирани. Видно от договора за кредит, Е. Ц. е подписал същия в качеството си на солидарен длъжник, поради което твърдението на ищеца, че е поръчител с произтичащите от това законови последици, не се подкрепят. Изложеното по отношение на началото на давностния срок, приложим за вземането, и издаденият изпълнителен лист, е противоречиво и неоснователно.

С обжалваното решение първоинстанционният съд, е приел за установена следната фактическа обстановка:

Наследодателят на ищеца Ц. Е. Ц. - Е. Ц. Ц., е авалист по запис на заповед, издадена на 08.08.2007г. в гр.София, платима на предявяване, с издател и платец „ХРД“ ЕООД, гр.София, и поемател „Райфайзенбанк (България) ЕАД. Записът на заповед е предявен за плащане на 18.02.2008г. на издателя „ХРД“ ЕООД, чрез неговия управител към датата на предявяване Н. А. Г.. По молба на поемателя СРС с определение от 26.02.2008г. по гр. д. № 5419/2008г. е постановил издаване на изпълнителен лист на основание чл.242, вр. с чл.237 б. „е“ от ГПК (отм.). По издадения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20087810400293 по описа на ЧСИ Г. Д.. Като солидарни длъжници по изпълнителното дело са конституирани поемателят „ХРД“ ЕООД и авалистите Н. А. Г., М. К. Й. и Е. Ц. Ц.. По делото е представено копие от изп. дело №20087810400293 на ЧСИ Г. Д. образувано на 10.04.2008г. Съдебният изпълнител е отправил до наследодателя на ищеца - длъжника Е. Ц. Ц., покана за доброволно изпълнение на 12.05.2008г., която била връчена чрез залепване на уведомление на 16.05.2008г.

На 29.10.2008г. съдебният изпълнител наложил възбрана върху собствена на длъжника Е. Ц. Ц. идеална част от недвижим имот и насрочил опис.

На 20.03.2008г. съдебният изпълнител наложил запор върху дружествен дял на длъжника Е. Ц. Ц. в „Ибер комерс“ ЕООД. След тази дата изпълнителни действия срещу длъжника Е. Ц. Ц. до датата на смъртта му на 24.10.2012г.

След смъртта на длъжника Е. Ц. Ц., като длъжници са конституирани наследниците му - ищецът Ц. Е. Ц. и Г. Е. Ц.. Към Ц. Е. Ц. е отправена покана за доброволно изпълнение на 16.10.2014г. и са изпратени запорни

съобщения за наложен запор върху вземания на ищеца на 19.01.2015г.

В хода на изпълнителното производство, с договор за цесия от 22.02.2013г. вискателят „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД е прехвърлил на „Еос Матрикс“ ООД вземания, описани в списък, приложен към делото. В списъка е отбелязано вземане срещу „ХРД“ ЕООД в размер на 60 675 лв. и дата на възникване 08.08.2007г., без да е отбелязано основанието на вземането.

При така установената фактическа обстановка, съдът е приел, че вземанията, предмет на изпълнителния лист са погасени поради изтичане на петгодишна давност спрямо ищеца Ц. Е. Ц.. Последното изпълнително действие, насочено срещу наследодателя на ищеца, е било на 20.03.2009г. След тази дата до 20.03.2014г. не са били извършвани изпълнителни действия, поради което съдът е приел, че не е настъпило спиране на давностния срок с образуването и по време на висящността на изпълнителното производство. Този извод на съда следвал от тълкуване на разпоредбата на чл.116, б.,в“, вр. с чл.115 б. „ж“ ЗЗД, според която давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Тезата, че давност не тече по време на изпълнителния процес, противоречи на смисъла и съдържанието на чл.116, б.,в“ ЗЗД, защото може да бъде прекъсвана само давност, която тече, а е безсмислено да се прекъсва спрял давностен срок. В същия смисъл е и ТР № 2 от 26.06.2015г. по ТД 2-2013-ОСГТК, с която се обявява за изгубило сила постановление № 3 от 1980 г. на Пленума на ВС. В случая, срокът е изтекъл преди приемането на цитираното тълкувателно решение. Въпреки това съдът е приел, че даденото с ТР 2 – 2013 - ОСГТК тълкуване следва да се приложи и в настоящия случай. Съгласно чл.50, ал.1 ЗАН, тълкуването има действие от деня, в който е влязъл в сила актът, който се тълкува. При действието на отменените чл. 47-49 ЗНА, разпоредбата на чл.50, ал.1 ЗНА се е прилагала във връзка с тълкуване, извършвано от Държавния съвет, чието съществуване е преустановено с изменение на КРБ (отм.) с ДВ бр. 29 от 1990 г. С отмяната на чл.47-49 ЗНА, но запазването на действието на чл.50, ал.1 ЗНА, тази разпоредба следва да се счита приложима за тълкуване, дадено с тълкувателен съдебен акт на Върховния касационен съд като съдебен орган, овластен да дава задължително тълкуване на закона. С чл.50, ал.1 ЗНА се прогласява изрично обратно действие на тълкуването на закона, което обратно действие следва да се приложи за тълкувателните решения и тълкувателни постановелния, издадени по реда на чл.124 и сл.от ЗСВ. Поради това, цитираното тълкувателно решение по въпроса, че по време на изпълнителния процес погасителната давност не се спира, следва да се приложи и за давностни срокове, които са текли преди постановяване на тълкуването, какъвто е конкретния случай.

По тези съображения съдът е приел, че вземанията, предмет на изп.дело № 20087810400293 на ЧСИ Г. Д. в частта му в която длъжник е Ц. Е. Ц. като наследник на Е. Ц. Ц., са погасени по давност на 20.03.2014г., с изтичане на петгодишен срок от последното действие на принудително изпълнение - налагането на запор върху дружествени дялове на 20.03.2009г. и предявеният иск с правно основание чл.439 ГПК, вр.с чл.110 ЗЗД е



основателен. Предвид основателността на главния иск, съдът е приел, че не дължи произнасяне по евентуално предявените иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД срещу „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД гр.София, и установителен иск с правно основание чл.439, вр. с чл.124 ГПК и чл.99 ЗЗД, срещу „Еос Матрикс“ ООД гр. София.

**Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:**

Във въззивното производство не са представени и приети нови доказателства, които да водят до промяна на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

Страните не спорят по фактите установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, а по направените от съда правни изводи, въз основа на анализа на събраните по делото доказателства, поради което относно правилно установената фактическа обстановка по правния спор между страните настоящата съдебна инстанция препраща към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл.272 ГПК.

**Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно посочените от жалбоподателя основания за неправилност на първоинстанционния акт, прие следното:**

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване, и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав, в изискващата се от закона писмена форма, в рамките на правораздавателните правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава иска, и търсената защита, е валидно и допустимо.

С въззивната жалба бланкетно се твърди, че обжалваното решение е частично недопустимо, но не са изложени конкретни съображения в тази насока, поради което така направено възражението се явява неоснователно.

В случая искът е предявен и срещу „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД гр.София, което видно от доказателствата по делото, а и от твърденията на страните, не е взискател в изпълнителното производство, но в частта, в която искът срещу този ответник е уважен решението не е обжалвано и е влязло в законна сила, на основание чл.296, т.2 ГПК, и не е предмет на въззивното производство.

**Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна.**

Страните спорят, а и от доказателствата по делото се установява, че:

- производството по изп.д.№ 20087810400293/2008г. по описа на ЧСИ Г. Д., рег. №781, е образувано по молба вх.№ 01781/10.04.2008г. на съдебния изпълнител на „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, ЕИК 831558413, и приложен изпълнителен лист от 26.02.2008г., издаден по гр.д. № 5419/2008г. на СРС, на основание чл.237, б.,„е“ ГПК, с който срещу „ХРД“ ЕООД- главен длъжник, Е. Ц. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, М. К. Й.,ЕГН \*\*\*\*\*, и Н. А. Г., ЕГН \*\*\*\*\* – авалисти, са осъдени да заплатят солидарно на „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, ЕИК 831558413, сумата от 60 675лв. и 13 % лихва годишно върху сумата, считано от 08.08.2007г. до 20.02.2008г., въз основа на запис на заповед, издаден на 08.08.2007г., ведно със законната мораторна лихва върху главницата от 60 675лв. от 21.02.2008г. до окончателното изплащане;както и да заплатят сумата от 2 287,76лв. на основание чл.64, ал.1 ГПК, представляваща разноси по делото.

- представено по делото е изпълнителното производство, като последното изпълнително действие срещу Е. Ц. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, е с изходящ № 02197/20.03.2009г. на съдебния изпълнител /л.67 от изп.д./ - запорно съобщение на основание чл. 517 ГПК, върху дружествен дял от капитала на „Ибер комерс“ ЕООД.

- на 24.10.2012г. Е. Ц. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, е починал, видно от представено с искова молба удостоверение за наследници.

- с молба от 01.04.2013г. по изпълнителното дело „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, е поискал да бъде конституиран по делото на основание чл.429 ГПК, като е представило договор за цесия от 22.02.2013г., сключен между него и взыскателя, въз основа на който е придобил процесното вземане.

- с молба от 10.02.2014г. „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, е поискал от съдебния изпълнител да изиска удостоверение за наследници на Е. Ц. Ц., а след като същото е приложено по делото съдебният изпълнител е предприел действия срещу Ц. Е. Ц., Г. Е. Ц. - наследници на Е. Ц. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*- връчил е покани за доброволно изпълнение и е наложил е възбрани и запови.

- с отговора на исковата молба е представено споразумение за разсрочване на парично задължение от 31.03.2015г., сключена между „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375 - кредитор, и Ц. Е. Ц., Г. Е. Ц. - наследници на Е. Ц. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, за задължение, произтичащо от договор за банков кредит № 120483/08.08.2007г., сключен от Е. Ц. Ц. /солидарен длъжник/, „ХРД“ ЕООД/кредитополучател/, М. К. Й. /солидарен длъжник/ и „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, като задължението е цедирано на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, в което е посочен размера на вземането и условията на разсрочването му.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав на съда приема, че предявеният иск е основателен и доказан, съответно въззивната жалба е неоснователно по следните съображения:

Последното изпълнително действие срещу длъжника Е. Ц. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, е извършено на 20.03.2009г., поради което съдът приема, че на 20.03.2011г. по отношение на него изпълнителното производство е прекратено по силата на закона поради т.нар. „перемпция“, предвид разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК, което съдебният изпълнител е могъл да прогласи в свое постановление, констатирайки осъществяването на съответните правно релевантни факти.

Като съобрази горното, обстоятелството, че в случая процесният изпълнителен лист в полза на кредитора е издаден на основание чл.237, б.,„е“ ГПК /отм./ за задължение по запис на заповед и разпоредбата на чл.531, ал.1 ТЗ, вр. с чл.537 ТЗ, настоящият състав на съда приема, че от 20.03.2011г. - момента на прекратяване на изпълнителното производство, по отношение на длъжника Е. Ц. Ц. и на наследниците му е започнала да тече нова 3 - годишна погасителна давност, изключваща приложението на общата петгодишна давност по чл.110 ЗЗД / в този смисъл Решение № 94 от 27.07.2010 г. на ВКС по т.д.№943/2009 г., I т. о., ТК; Решение № 102 от 23.07.2014 г. на ВКС по т.д.№ 2680/2013 г., I т.о., ТК/, която е изтекла на 20.03.2014г. и вземането по отношение на този длъжник е погасено, поради което искът по чл.439 ГПК се явява основателен, съответно въззивната жалба неоснователна.

В случая не намира приложение разпоредбата на чл.117, ал.2 ЗЗД, тъй като определението на съда по чл. 242 ГПК /отм./ се ползва с изпълнителна сила, но не и със сила на присъдено нещо/ в този смисъл Решение № 94 от 27.07.2010 г. на ВКС по т.д.№ 943/2009г., I т. о./.

На 24.10.2012г. длъжника Е. Ц. Ц. е починал, а вземането срещу него е цедирано от първия на втория ответник с договор за цесия от 22.02.2013г., но това не обосновава промяна в направения извод, тъй като от тези факти не са настъпили правни последици релевантни за давността.

Първоинстанционният съд не е обсъдил представеното по делото споразумение за разсрочване на парично задължение от 31.03.2015г., което наследниците на длъжника Е. Ц. Ц. са сключили с „ЕОС Матрикс“ ЕООД, но като краен резултат това не обосновава промяна на направения извод, тъй като към момента на сключването на споразумението вземането е било погасено, поради което не може да намери приложение разпоредбата на чл.116, б. „а“ ЗЗД, а възражението за допуснати процесуални нарушения в тази насока е неоснователно.

Възраженията във въззивната жалба за неправилно приложение на Постановление № 3 от 18.XI.1980г. по гр.д.№ 3/80 г., Пленум на ВС и Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, предвид момента от който следва да намерят приложение, също са неоснователни. В случая изпълнителното производство по отношение на длъжника Е. Ц. Ц. следва да се счита прекратено на 20.03.2011г., по

изложените мотиви, а 3 - годишна погасителна давност е изтекла на 20.03.2014г., т.е. преди постановяването на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК; при действието на Постановление № 3 от 18.XI.1980 г. по гр.д.№ 3/80 г., Пленум на ВС, и липса на висящност на изпълнителния процес по отношение на длъжника Е. Ц. Ц., съответно на наследниците му.

Възражението основано на твърдения за характера на срока по чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и разбирането, че същият регламентира последиците при пълно бездействие на вискателя в определения срок, е неоснователно. Такова възражение не е направено с отговора на исковата молба, поради което същото е преклудирано, на основание чл.266, ал.1 ГПК. Отделно от това, дори и да се приеме, че възражението следва да бъде разгледано с оглед характера на разпоредбата, то е неоснователно, тъй в същата не е указано, че последиците настъпват при пълно бездействие на вискателя по отношение на всички солидарни длъжници. Да се приеме противното е неправилно, тъй като в изпълнителния процес предприемането на действия по отношение на един от солидарните длъжници не ползва вискателя в отношенията му с другите длъжници, и след като изпълнението може да бъде прекратено на самостоятелно основание по отношение на всеки един от солидарните длъжници /чл.433, ал.1, т.2, т. 3, т. 4, т. 5 ГПК/ и да продължи по отношение на другите, то и приложението на разпоредбата на чл. 433, ал.1, т.8 ГПК следва да бъде преценявано за всеки един от тях по отделно.

Предвид изложеното поради съвпадане на крайните изводи на градския и апелативния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. с чл.38, ал.2, вр. с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, вр. с чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалният представител на ищеца сумата от 1 539,18лв. – адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

По тези мотиви и на основание чл.271, ал.1, предл. 1 ГПК и чл. 272 ГПК, Софийският апелативен съд

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 1577 от 27.02.2020г., постановено по гр.д.№7693/2019г. по описа на Софийски градски съд, гражданско отделение, I - 21 състав, в частта, с която е признато за установено по отношение на Ц. Е. Ц., ЕГН \*\*\*\*\*, и „Еос Матрикс“ ООД, ЕИК 131001375, че Ц. Е. Ц. не дължи на „Еос Матрикс“ ООД, гр.София сума от 30 337,50лв., представляващи 1/2 от сумата от 60 675 лева, ведно със законната лихва върху тази сума от 21.02.2008г. до окончателното изплащане; сума от 2 158,17 лв. законна лихва

върху главницата от 30 337,50 лв. за периода от 08.08.2007г. до 20.02.2008г.; сума от 1 143,88 лв., представляваща 1/2 от сумата от 2 287,76 лв. разноси в производството, за които суми е издаден въз основа на запис на заповед изпълнителен лист от 26.02.2008г. по гр.д.№ 5419/2008г. на СРС и образувано изп. дело № 20087810400293 на ЧСИ Г. Д. рег.№781, на основание изтекла погасителна давност.

**ОСЪЖДА** на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. с чл.38, ал.2, вр. с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата „Еос Матрикс“ ООД, ЕИК 131001375, да заплати на адвокат **П.Т. Г. от САК** , ЕГН \*\*\*\*\*, сумата от **1 539,18лв.** /хиляда петстотин тридесет и девет лева и осемнадесет стотинки/ - адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

В останалата част решение № 1577 от 27.02.2020г., постановено по гр.д.№7693/2019г. по описа на Софийски градски съд, гражданско отделение, I - 21 състав, е влязло в сила, на основание чл.296, т.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_